

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci navrhovatele: **D. F.**, proti odpůrci: **Správa služeb Městské policie hlavního města Prahy, p. o.**, IČ X, se sídlem Korunní 98, Praha 10, zast. JUDr. Petrem Balcarem, advokátem se sídlem v Praze, Štěpánská 20, v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy „opatření učiněné odpůrkyní dne 18. 6. 2004, úředně uplatněné protokolem o odtažení mot. vozidla z 18. 6. 2004 a následně oznámením o odtahu vozidla z 29. 6. 2004“,

t a k t o :

I. Návrh s e o d m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Navrhovatel podal shora uvedený návrh na zrušení opatření obecné povahy ve smyslu § 101a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), který byl doručen Nejvyššímu správnímu soudu dne 25. 7. 2007. Navrhovatel v něm uvádí, že dopravní útvar Městské policie hlavního města Prahy na základě zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, vydal dne 18. 6. 2004 opatření obecné povahy o odtahu vozidla značky Z., které je ve vlastnictví navrhovatele. Vozidlo bylo odtaženo odpůrcem (za něj navrhovatel v návrhu výslovně označuje Správu služeb Městské policie hl. m. Prahy) na střežené parkoviště, kde je pravděpodobně zaparkováno dosud. Odpůrce pak uplatnil u Obvodního soudu pro Prahu 9 žalobní návrh na zaplacení částky za odtah vozidla ve výši 1 300 Kč a dále na zaplacení parkovného za dobu od 19. 6. 2004 do 14. 7. 2006 ve výši 152 650 Kč.

Navrhovatel uvedl, že vozidlo mu bylo odtaženo, neboť se dopustil přestupku, avšak tento přestupek nebyl nikdy projednán, ke dni 19. 6. 2005 pak uplynula doba vymezená pro jeho projednání, takže ve smyslu § 20 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“) zanikla odpovědnost navrhovatele za tento přestupek. Po uvedené době nelze již přestupek projednat a uloženou sankci vykonat (zde 1 300 Kč za odtah a v důsledku toho parkovné ve výši 152 650 Kč). Odpůrce však bez ohledu na § 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích uplatňuje nárok na úhradu sankce, ačkoliv s ohledem na výše uvedené skutečnosti měl správní orgán řízení o tomto přestupku zastavit, neboť odpovědnost za přestupek zanikla.

Navrhovatel tedy žádá, aby Nejvyšší správní soud jím označené opatření obecné povahy zrušil.

Odpůrce ve vyjádření popírá důvodnost návrhu. V první řadě namítá, že se jedná o spor občanskoprávní. Dle názoru odpůrce směřuje navrhovatel bez jakéhokoliv zákonného podkladu dva na sobě nezávislé odpovědnostní nároky, tedy odpovědnost za spáchání dopravního přestupku a odpovědnost za škodu podle občanského práva, která odpůrci vznikla v souvislosti s odtahem vozidla a jeho střežením na parkovišti. Z výše uvedených důvodů nemohlo dojít k promlčení nároku odpůrce, neboť podle občanského práva je promlčecí lhůta tříletá.

Odpůrce tvrdí, že postupoval při odtahu vozidla v souladu se zákonem a v mezích své působnosti. Krom toho se domnívá, že napadené rozhodnutí ani opatření obecné povahy není, neboť se týká odtahování vozidla konkrétní osoby.

Ze všech těchto důvodů navrhuje odpůrce, aby Nejvyšší správní soud návrh na zrušení opatření obecné povahy zamítl jako nedůvodný.

Nejvyšší správní soud shledává, že v dané věci je rozhodné pro další postup posouzení, zda to, co navrhovatel jako opatření obecné povahy označuje, skutečně takovým opatřením je. K tomu, co je třeba rozumět opatřením obecné povahy, se vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005 - 98. Vycházel přitom z nedostatku definičních znaků, s výjimkou negativního vymezení v § 171 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Tam je uvedeno, že závazné opatření obecné povahy není právním předpisem ani rozhodnutím. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že opatření obecné povahy je aktem s konkrétně vymezeným předmětem a obecně určenými adresáty, tedy úkonem správního orgánu v určité věci, který se přímo dotýká práv, povinností nebo zájmů blíže neurčeného okruhu osob. Přitom musí být vydáno v zákonných mezích a může konkretizovat zákonné povinnosti, nikoliv ukládat nové, nad rámec zákona (blíže viz citované rozhodnutí zveřejněné pod č. 740/2006 Sb. NSS a dostupné i na www.nssoud.cz).

V daném případě bylo vozidlo navrhovatele odtahováno podle § 19 odst. 6 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích. Toto ustanovení praví, že v případě neuposlechnutí rozhodnutí silničního správního úřadu je vlastník místní komunikace nebo průjezdního úseku silnice oprávněn odstranit silniční vozidlo na náklady jeho vlastníka, pokud vlastník silničního vozidla neprokáže závažné důvody, které mu znemožnily, aby silniční vozidlo odstranil včas sám; v tomto případě hradí náklady spojené s odstraněním silničního vozidla ten, na jehož žádost bylo silničním správním úřadem vydáno rozhodnutí. Zmíněné ustanovení tedy odtahování vozidla jako opatření obecné povahy neoznačuje. Předmětný úkon pak rovněž neodpovídá opatření obecné povahy, jak jej definoval Nejvyšší správní soud ve shora uvedeném rozhodnutí, neboť v daném případě nebyl adresát úkonu definován obecně, ale právě naopak zcela konkrétně, neboť adresátem odtahování navrhovatelova vozidla byl navrhovatel sám. Odtahování vozidla gramaticky jistým opatřením je (a snad právě proto volí navrhovatel takovou ochranu svých práv), ovšem zcela rozhodně není opatřením obecné povahy, proti němuž je určena soudní ochrana dle § 101a s. ř. s., neboť – jak odůvodněno výše – nejsou v posuzovaném případě naplněny formální a zejména ani materiální znaky opatření obecné povahy.

Nad tento rámec konstatuje zdejší soud, že pokud se navrhovatel domníval, že k odtahování jeho vozidla došlo nezákonným způsobem (byť navrhovatel patrně nepopírá, že jeho vozidlo stálo tam, kde to bylo zakázáno), mohl se bránit žalobou proti nezákonnému zásahu správního orgánu ve smyslu § 82 s. ř. s. (v obdobných věcech srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2005, č. j. 8 Aps 1/2005 - 82, eventuálně nález Ústavního soudu ze dne 6. 11. 2003, sp. zn. III. ÚS 150/03). Úspěšnost takové žaloby je však

odvislá od splnění zákonných podmínek, které je oprávněn hodnotit jen soud věcně a místně příslušný k jejímu projednání.

Nejvyšší správní soud vážil, zda v daném případě není na místě tento návrh Městskému soudu v Praze podle § 7 odst. 6 s. ř. s. postoupit; dospěl však k závěru, že k tomu není důvod. Návrh svým označením ani obsahem není žalobou proti nezákonnému zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s. a ani nesměřuje proti zasahujícímu orgánu (§ 83 s. ř. s.). Tímto orgánem totiž není odpůrce, který provedl odtah vozidla, ale orgán, který odtah nařídil. Navíc je třeba přihlížet i ke lhůtám, v nichž je možno takovou žalobu podat (§ 84 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud tedy z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že „opatření učiněné odpůrkyní dne 18. 6. 2004, úředně uplatněné protokolem o odtahování motorového vozidla z 18. 6. 2004 a následně oznámením o odtahu vozidla z 29. 6. 2004“ není opatřením obecné povahy, a tedy zde není dána pravomoc soudu podle ustanovení § 4 odst. 2 písm. c) s. ř. s. k jeho přezkoumání v řízení podle ustanovení § 101a a následujících s. ř. s. Nedostatek pravomoci je svojí povahou neodstranitelným nedostatkem podmínek řízení, a soud proto návrh na zrušení opatření obecné povahy podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť návrh byl odmítnut (§ 60 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. srpna 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu